

Arrest

nr. 53 913 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.Z. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 30/11/1972 te Nazran (Ingoesjetië) geboren. U bent getrouwd met K.M. {...} (OV 6.430.266). Op 07/05/2009 besloot u samen met uw man uw land te ontvluchten en op 12/05/2009 kwamen jullie in België aan. U vroeg er diezelfde dag nog asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de vluchtmotieven die uw man aanhaalt en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanbrengt. U legde volgende documenten voor: een huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde geen andere asielmotieven te bezitten dan deze van uw man (CGVS p.5). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn aanvraag. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man werd genomen, verwijst ik graag naar de beslissing van deze laatste.

Het door u voorgelegde document, een huwelijksakte, vermag niet bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Het document bevat louter persoonlijke gegevens en geeft geen enkele informatie over de aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt haar aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, K.M.K., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 55 166. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, eveneens van 5 mei 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 912 van 27 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K.M.K.. Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.K.M. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. U werd op 09/10/1969 geboren te Grozny (Tsjetsjenië) en bent getrouwd met K.Z. {...} (OV 6.430.266). In 1998 werd u een eerste maal in Grozny door Tsjetsjenen opgepakt. U werd 2 maanden vastgehouden waarbij uw pink werd afgesneden. U vertrok dan naar Ingoesjetië waar u tot 2008 geen problemen kende. Op 21/02/2008 werd u in Karaboelak door gemaskerde mannen meegenomen en werd u 3 dagen vastgehouden. Gedurende die drie dagen hebben ze u enkele malen gedwongen om een document te tekenen waarin u bekende deelgenomen te hebben aan de inval van Tsjetsjenen in Ingoesjetië in 2004. Tijdens die raid kwamen vele politieagenten om. U weigerde evenwel het document te ondertekenen. Tijdens uw aanhouding werd u verschillende malen geslagen en werden uw identiteitspapieren ingehouden. Na uw eerste vrijlating kende u tot 18/11/2008 geen problemen. Op 18/11/2008 werd u een tweede maal meegenomen door gemaskerde mannen. Bij deze arrestatie kreeg uw vrouw een klop in de buik waardoor ze later een miskraam had. U werd deze keer 5 dagen vastgehouden. Tijdens uw aanhouding werd u verschillende malen geslagen en werd u verplicht een document te tekenen waarin u als deelnemer aan de gijzelingsactie in Beslan en de inval van 2004 in Ingoesjetië getuigt tegen een andere persoon. Na uw tweede vrijlating besloot u niet langer in uw huis te overnachten. U overnachtte tot uw vertrek naar België bij een vriend in Nesterovskaja. Gedurende die periode keerde u evenwel regelmatig overdag terug naar huis. Op 07/05/2009 besloot u uw land te ontvluchten en u kwam op 12/05/2009 samen met uw vrouw in België aan. U vroeg er diezelfde dag nog asiel aan. U legde volgende documenten voor: een rijbewijs en een huwelijksakte.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de

andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het 1 uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen in uw land van herkomst naar aanleiding van uw twee aanhoudingen in 2008, en stelde daarbij dat uw aanhouding van 1998 niet aan uw asielmotieven gelinkt is (CGVS p.7). Er werden echter vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Ten eerste werd er een gedragspatroon bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. U stelde voor uw leven te vrezen aangezien de ordediensten u viseren (CGVS p.6, 20). Ondanks deze ernstige vrees, besloot u toch een half jaar (na uw laatste arrestatie) te wachten alvorens uw land te ontvluchten zonder dat u hiervoor een afdoende reden kon geven. U gaf namelijk aan dat de bakkerij van uw vrouw nog verkocht diende te worden en u dit niet 'voor een appel en een ei' wilde doen (CGVS p.16). Het feit dat u uit materiële overwegingen uw vlucht uitstelde ondermijnt echter de vrees die u verklaarde te koesteren. Verder stelde u ondergedoken te hebben geleefd uit angst voor een nieuwe arrestatie - u was zelfs zo voorzichtig om uw sim kaart weg te gooien toen u in die periode naar huis belde (CGVS p. 3,15). Ondanks deze voorzorgsmaatregelen keerde u gedurende die periode één à twee keer per week terug naar uw huis en verbleef er dan anderhalf tot twee uur (CGVS p.15). In diezelfde periode nam uw vrouw ook het risico om voor u een officieel rijbewijs te bemachtigen. Uw vrouw stelde dat dit aangevraagd werd om uw identiteit bij een asielaanvraag te kunnen bewijzen (CGVS K.Z. {...} p.3) wat echter evenmin afdoende is om het nemen van een dergelijk risico te verantwoorden. Een dergelijke mate van incoherent gedrag ten opzichte van de door u verklaarde vervolgingsvrees is weinig aannemelijk en geeft dan ook blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bleef u onduidelijk over de actualiteit van uw problemen. U verklaarde sedert uw tweede vrijlating geen enkele indicatie gehad te hebben dat u nog steeds vervolgd zou worden door de autoriteiten en vervolgde dat noch u noch iemand van uw familie enige problemen gekend zou hebben sedert uw vrijlating in november 2008. Verder stelt u dat er geen enkele convocatie voor u toegekomen is (CGVS p.15-16,18). U weet zelfs niet of u momenteel nog door de autoriteiten gezocht wordt (CGVS p.7). Uit de verklaringen van uw vrouw dient echter opgemaakt te worden dat er minstens één zeer ernstige indicatie was dat u nog steeds door de overheden gevisieerd zou zijn na uw tweede vrijlating in november 2008. Door haar verklaringen is uw onwetendheid inzake de actualiteit van uw problemen niet aannemelijk. In april 2009 zou ze u namelijk op de hoogte gebracht hebben van een bezoek van mensen in militair uniform die op zoek waren naar u (CGVS K.Z. {...} p.7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, probeerde u dit eerst te verklaren door te stellen dat uw vrouw, om u te sparen, u dit misschien niet verteld zou hebben. Erna, toen u ermee geconfronteerd werd dat uw vrouw verklaarde dat ze u van dit feit op de hoogte gebracht had, antwoordde u dat u zich niet herinnert dat ze dit ooit aan u vertelde (CGVS p.18). Deze verklaring is niet afdoende aangezien het niet aannemelijk is dat u een dergelijk incident zou vergeten. Deze tegenstrijdigheid raakt bovendien de kern van uw asielrelaas en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook op ernstige wijze. Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u niet aannemelijk kan maken waarom u door de autoriteiten gevisieerd zou worden. U verklaarde tweemaal gearresteerd te zijn in 2008 in verband met uw vermeende deelname aan de raid van 2004 in Ingoesjetië en de gijzeling van een school in Beslan in 2004 (CGVS p. 10,13). Het is echter opmerkelijk dat anno 2008 nog mensen zouden worden opgepakt naar aanleiding van deze gebeurtenissen. U kon bovendien ook niet duidelijk zeggen of er recentelijk (2007-2008) nog mensen naar aanleiding van deze gebeurtenissen opgepakt werden. Toen u gevraagd werd wie er al in verband met de aanslagen van 2004 in Ingoesjetië veroordeeld werd, kon u slechts één persoon opnoemen die bovendien reeds in 2004 opgepakt werd. Erna stelde u dat er recent nog mensen opgepakt werden omwille van die aanslag. U kon dit evenwel niet hard maken. U verklaarde immers dat u dit op het internet gezien had, maar u was niet in staat de betreffende informatie voor te leggen. U kon hiervan zelfs geen details verschaffen (CGVS p.7-8).

Tijdens uw tweede aanhouding moest u een document ondertekenen waarin u getuigde tegen een persoon die zou hebben deelgenomen aan beide aanslagen. Toen u om de naam van die persoon gevraagd werd, kon u deze niet met zekerheid geven. De voornaam wist u niet, over de familienaam kon u ook slechts weinig zekerheid bieden. U schreef 2 familienamen op: Chasjegulgov en Chamchoev (zie bijlage) en stelde dat het misschien één van die twee was, 'maar dat u zich kon vergissen, maar dat het in ieder geval iets met een H was' (CGVS p.14). Een dergelijke mate van vaagheid en onzekerheid over de naam van de persoon waartegen u zou moeten getuigen in verband met waarschijnlijk de twee meest ophefmakende incidenten uit de Kaukasus van de laatste 8 jaar is weinig aannemelijk. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de beide familienamen die u opgaf substantieel van elkaar verschillen.

Voorts zijn er ernstige twijfels over de door u verklaarde afgelegde reisweg van Ingoesjetië naar België. U verklaarde van Karaboelak naar Rostov gereisd te hebben in een lichte bestelwagen. In Rostov stapten u en uw vrouw over in een vrachtwagen die jullie op een bepaalde plaats afzette. Daar stapten jullie over in een andere vrachtwagen. U verklaarde niet te weten langs welk land jullie de Europese Unie zijn binnengekomen, noch kende u de plaats waar u van de ene in de andere vrachtwagen overstapte (CGVS p.5). U stelde enkel dat het om een standplaats voor vrachtwagens ging en er een tankstation van Lukoil stond (CGVS p.5,17). Uw vrouw verklaarde daarentegen op de betreffende overstapplaats niets gezien te hebben op een paar vrachtwagens na. Op de vraag of ze gebouwen of winkels bemerkte, antwoordde ze ook negatief (CGVS K.Z. {...} p. 4-5). Het is weinig aannemelijk dat u een benzinestation van Lukoil zag, terwijl uw vrouw op diezelfde plaats niets bemerkte. Voorts slaagden geen van jullie beiden erin een gedetailleerde beschrijving te geven van de vrachtwagens die jullie naar België voerden. Behalve dat er in de eerste vrachtwagen kisten stonden met een opdrukschrift in een vreemde taal en dat er een B stond onderaan op de achterzijde van de tweede vrachtwagen (zie tekening bijlage), wist u geen verdere details over de betreffende vrachtwagens te geven. U kon niet zeggen onder welke nationaliteit de eerste vrachtwagen reed. U verklaarde enkel dat het geen Russische nummerplaat was en dat het lichte kleuren waren. U wist niet of de eerste vrachtwagen enig opschrift had, over de tweede bleef u wederom vaag (CGVS p.17-18). Ook uw vrouw kon geen duidelijke beschrijving van de vrachtwagens geven. Ze wist enkel te vertellen dat de eerste vrachtwagen misschien wit van kleur was. Of er iets op de laadruimte (langs de buitenzijde) van zowel de eerste als de tweede vrachtwagen stond, herinnerde ze zich niet (CGVS K.Z. {...} p.4-5). Een dergelijke vaagheid en bijgevolg onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig, te meer de versies van u en uw vrouw aangaande de beschrijving van de overstapplaats van elkaar verschillen. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en gezien het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Op basis van deze vaststellingen ontstaan er ernstige vermoedens dat u en uw vrouw op een legale manier het land binnenkwamen en bijgevolg over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikken welke niet werden voorgelegd.

Er werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen alsook tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande uw identiteitsdocumenten. U legde de Belgische asielinstanties enkel uw huwelijksakte en uw rijbewijs voor. Toen u gevraagd werd naar uw binnenlands paspoort, dat elke Russische staatsburger vanaf zijn veertiende verplicht is te bezitten (zie informatie in administratief dossier), zei u dat al uw documenten in beslag werden meegenomen toen gemaskerde mannen u op 21 februari 2008 een eerste keer aanhielden. Uw vrouw overhandigde uw belagers toen een map met jullie documenten (CGVS, p. 4). Even later verklaarde u echter dat uw documenten volgens u tijdens uw tweede arrestatie, namelijk op 18 november 2008, in beslag werden genomen, waaraan u toevoegde dat u het zich eigenlijk niet meer herinnert. Toen u gewezen werd op het feit dat er toch een hele tijd verstreken was tussen uw eerste en uw tweede aanhouding en u toch zou moeten weten wanneer uw documenten werden afgenomen, zei u dat u zeker bent dat uw documenten tijdens uw eerste aanhouding werden afgenomen (CGVS, p. 12). Het is echter niet aannemelijk dat u zich maar met moeite scheen te herinneren wanneer uw identiteitsdocumenten, waaronder uw binnenlands paspoort, werden afgenomen, aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat indien een binnenlands paspoort ooit is afgenomen of zoekgeraakt is, absoluut een nieuw exemplaar moet worden aangevraagd en iedere Russische staatsburger in afwachting over vervangende documenten beschikt. Het is bovendien evenmin aannemelijk dat u gezien de huidige situatie in Ingoesjetië (zie informatie in administratief dossier) er zich meer dan een jaar zonder binnenlands paspoort (of een tijdelijke identiteitskaart) zou hebben staande gehouden. Uw vrouw verklaarde daarenboven zowel tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 21) als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie documenten nota bene tijdens uw laatste aanhouding, namelijk op 18 november 2008, werden afgenomen, waaraan ze

nog toevoegde dat ze een nieuw binnenlands paspoort wilde aanvragen, maar hiervoor geen tijd had (CGVS, p. 3). Door deze tegenstrijdigheid tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen alsook tussen jullie verklaringen over het tijdstip waarop jullie documenten zouden zijn afgenomen, ontstaat het vermoeden dat jullie bewust bepaalde identiteitsdocumenten achterhouden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat noch u of uw vrouw enig begin van bewijs voorleggen van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Niettemin bestond daar de mogelijkheid toe. U stelde zelf dat u informatie gezien had op het internet waaruit blijkt dat er nog altijd mensen opgepakt worden in het kader van de raid van 2004. Desondanks was u niet in staat deze bewering materieel te staven.

Al deze vaagheden, onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden inzake de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in het kader van de bepalingen over subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofdte geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, een rijbewijs en een huwelijksakte, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Ze bevatten enkel persoonlijke gegevens en geven zodoende geen enkele informatie over de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/2 tot 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 17 §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenals het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur evenals de kennelijke beoordelingsfout.

2.1.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker als volgt:

"1. Dat er eerst dient herinnerd te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker ingeroepen wordt de overheden, in casu het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, verplichten om hun beslissingen behoorlijk te motiveren:

Dat volgens de vaste rechtspraak, de motiveringsverplichting bepaald bij de bovenvermelde beschikkingen niet alleen de vermelding in de akte vereist van de overwegingen in feite en in rechte die aanleiding gegeven hebben tot de beslissing maar ook een juiste motivering en in verband met de toestand waarop de beslissing betrekking heeft;

Dat de door de wet vereiste motivatie niet uit een stilistische, onduidelijke of stereotiepe formulering kan bestaan;

Dat de vereiste motivering bovendien de mogelijkheid moet geven te controleren dat de overheid tot een nauwkeurig en relevant onderzoek van de feiten van het geding is overgegaan en geen kennelijke beoordelingsfout maakt;

Dat in casu, de inhoud van de bestreden beslissing echter niet voldoet aan die motivatieverplichting;

Dat het echter duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing moest motiveren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, inbegrepen, uiteraard, de inlichtingen die ze zelf kende:

Dat men inderdaad het feit in aanmerking moet nemen dat de tegenpartij gespecialiseerd is in de behandeling van de asielaanvragen en bijgevoeg perfect op de hoogte is of beweert te zijn van de toestanden die in het land van herkomst van verzoeker heersen;

2. Aangezien er bovendien dient herinnerd te worden dat artikel 1 van het Verdrag van Genève bepaalt dat:

« Geldt als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen ...»

Dat men uit het lezen van die definitie een objectief element, met name de verwijdering van het land van herkomst, en twee subjectieve elementen, met name, de vrees voor vervolging en de onmogelijkheid of het gebrek aan wil om naar het land van herkomst terug te gaan, kan afleiden:

Dat het duidelijk is dat die vervolging ernstig moet zijn, namelijk dat die vervolging een werkelijk risico op verlies van het leven of vrijheid moet vertonen;

Dat het ook erkend is dat die vervolgingen niet noodzakelijk moeten hebben plaatsgevonden, maar dat ze toekomstig kunnen zijn, voor zover ze op een vrees steunen die als redelijk beschouwd is;

Dat een redelijke waarschijnlijkheid voldoende is:

Dat betreffende de dader van de vervolging, die niet noodzakelijk een officiële overheid van de betrokken staat moet zijn. Inderdaad, er kan ook sprake zijn van vervolgingen gepleegd door al dan niet georganiseerde particulieren, als ze door de openbare overheid toegelaten zijn of zelfs als de overheid niet voor de bescherming van zijn onderdanen kan zorgen:

Dat betreffende de oorzaken van de vervolgingen, die niet enkel de politieke overtuigingen stricto sensu zijn, die als laatste in de definitie zijn vermeld, maar dat het ras, de godsdienst, de nationaliteit, ook vermeld zijn;

Dat bovendien, als breder begrip dat in zekere zin als veiligheidsnet dient voor de gevallen die niet onder de andere begrippen kunnen vallen, het Verdrag van Genève ook het behoren tot een bepaalde sociale groep voorziet;

Dat de UNHCR de sociale groep als volgt beschrijft:

« Een groep personen die een gelijkaardige eigenschap gemeen hebben anders dan het risico om vervolgd te worden en die als een groep door de maatschappij beschouwd zijn. Die eigenschap zal vaak aangeboren, onveranderlijk of overigens fundamenteel voor de identiteit, het bewustzijn of de oefening van de menselijke rechten zijn »;

Dat in casu uit het verhoor zelf van verzoeker blijkt dat hij aan alle voorwaarden voldoet om de hoedanigheid van vluchteling te bekomen;

Dat de tegenpartij echter van mening is dat de vrees ingeroepen van verzoeker niet van dien aard is om tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico om ernstige schade te ondergaan, zoals hiervoor bepaald, te besluiten;

Aangezien de tegenpartij eerst erkent dat rekening houdende met de informatie tot haar beschikking, het juist is dat de Republiek Ingoesjetië thans te kampen heeft met verschillende problemen zowel op het gebied van veiligheid als van naleving van de mensenrechten. Dat de rebellen vooraan aanvallen zouden plegen tegen personen die, voor hen, voorstanders van de overheden zijn of personen die zich niet conformeren aan de radicale religieuze concepties;

Dat de overheden geacht zijn om verantwoordelijk te zijn van verdwijningen, foltering en arbitraire executies van personen die door hen verdacht zijn om van gewapende rebellen groeperingen deel uit te maken of met die samen te werken;

Dat de tegenpartij preciseert dat er in dat context alle redenen zijn om de ingediende aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling individueel te beoordelen:

Aangezien de tegenpartij dus de huidige toestand in de Republiek Ingoesjetië niet betwist;

Dat mijn verzoeker duidelijk uitgelegd heeft dat hij illegaal een eerste keer in Grozny in 1998 tijdens twee maanden vastgehouden werd

Dat tijdens die arbitraire opsluiting, mijn verzoeker daden van foltering heeft ondergaan en zijn pink werd afgesneden;

Dat mijn verzoeker dan naar Ingoesjetië reisde om er te leven en er twee nieuwe arbitraire opsluitingen op datum van 21/02/2008 en 18/11/2008 heeft ondergaan:

Dat bij elke opsluiting, mijn verzoeker daden van foltering en onmenselijke behandelingen heeft ondergaan:

Dat verzoeker ook verplicht werd om documenten af te tekenen die zijn deelname aan de gijzelingsactie in Beslan en de inval van 2004 in Ingoesjetië vaststellen en een derde hij die feiten betrekken;

Dat er al in het Verslag van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa van 4 januari 2006 werd vermeld dat die personen arbitrair ontvoerd en vastgehouden werden en tijdens die vasthouding aan foltering en onmenselijke behandelingen onderworpen werden, verplicht werden om documenten af te tekenen waarbij ze in aanslagen betrokken werden, documenten die later gebruikt worden om ze voor een rechtbank te dagvaarden (Verslag van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa van 4 januari 2006- bijgewerkt doe. 10774);

Dat de tegenpartij, die de toestand in het land van herkomst van verzoeker moet kennen, die toestand niet mag betwisten noch het feit aangehouden werd in verband met Tjzelingsactie van Beslan in 2004 en de raid van 2004;

Aangezien de bestreden beslissing de Ingoesj afkomst van verzoeker niet in twijfel trekt, maar de geloofwaardigheid van zijn verhaal;

Dat de tegenstrijdigheden vastgesteld door de tegenpartij kleinigheden betreffen en van dien aarde zijn om door het tijdsverloop uitgelegd te worden

Dat eerst, het feit dat verzoeker de naam niet precies heeft kunnen opschrijven van de betrokkene persoon in het document dat hij onder dwang heeft moeten tekenen is helemaal begrijpelijk wegens de omstandigheden in casu:

Dat de tegenpartij ook het feit inroept dat verzoeker zes maanden na zijn laatste aanhouding gewacht heeft alvorens uit zijn land van herkomst te vluchten;

Dat verzoeker tijdens zijn verhoor duidelijk uiteengezet heeft dat die termijn gerechtvaardigd is door de stappen die door hem en zijn echtgenote moesten worden ondernomen om hun vertrek te voorbereiden;

Dat in die zin, verzoeker uitgelegd heeft dat hij stappen ondernomen heeft om de bakkerij van zijn vrouw te verkopen:

Dat hij ook uiteengezet heeft dat hij verborgen in die tijd geleefd heeft;

Dat men niet kan begrijpen waarom het feit dat verzoeker weinig tijd op zijn woonplaats verbleef en zijn vertrek georganiseerd heeft aantoont dat er geen vrees van vervolging in zijn hoofd bestaat;

Dat de tegenpartij trouwens zeker weet dat een illegale reis naar België een zeker bedrag kost, bedrag dat verzoeker moest verzamelen;

Dat geen incoherent gedrag vanwege verzoeker eruit kan afgeleid worden:

Dat het op de tegenpartij neerkwam om de gegrondheid van de aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker te beoordelen, rekening houdend met de context die in het land van herkomst van verzoeker heerst, context dat ze als bijzonder moeilijk beschrijft

Dat geconfronteerd met een aanvraag vanwege een persoon komende uit een land waar schendingen van de mensenrechten grootschalig en herhaald gepleegd worden, het in overweging nemen van die context een bepalend karakter kan vertonen in de beoordeling die de tegenpartij moet uitvoeren van de gegrondheid van de ingeroepen vrees;

Dat grootschalige schendingen van de mensenrechten in Ingoesjetië vastgesteld zijn door internationale waarnemers met uiteenlopende achtergronden (zie Verslag van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa van 4 januari 2006- Bijgewerkt doe. 10774):

Dat die zelfde waarnemers de onbevoegdheid van de overheden vermelden om voor de veiligheid van de personen van Ingoesj herkomst te zorgen;

Dat er dus alle redenen zijn om te overwegen dat het ontkennen van de elementaire rechten van de personen, waaronder, in eerste rang, het recht tot leven en het recht om niet aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen te zijn, een dergelijk niveau in Ingoesjetië bereikt heeft dat alle Ingoesjse mensen kunnen vrees om vervolgd te worden enkel wegens hun nationaliteit in de zin van artikel 1, afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève, waarbij de nationaliteit bedoeld is in de zin gegeven door de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie, dd. 29

april 2004 (JO.30-09-2004). hetzij «het behoren tot een groep die wordt bepaald door haar culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong» (art. 10, §1. c);

Dat er dus alle redenen zijn om te beschouwen dat de bevolking van de Republiek Ingoesjelië thans het slachtoffer is van een groeppervolging, namelijk «een vervolging voortvloeiende uit een weloverwogen en systematische politiek. die alle leden van een bepaalde groep zou kunnen treffen enkel wegens het behoren tot die groep » (zie, onder anderen VAI3V 92-0902/F241. dd. 21 januari 1994 (Rwanda) : 97/1627/F797. dd. 14 april 1999 (Kosovo));

Dat er dus alle redenen zijn om onder voorbehoud van het bewijs van het tegendeel aan te nemen dat de personen van Ingoesj herkomst redenen hebben om te vrezen om vervolgd te worden wegens hun afkomst in geval van terugkomst naar hun land van herkomst;

Dat er desnoods dient benadrukt te worden dat dat vermoeden niet tegenstrijdig is met de mogelijke toepassing van een zogenaamde uitsluitingclausule voor personen die zich schuldig zouden hebben gemaakt aan misdaden of handelingen bepaald bij afdeling F van artikel 1 van het Verdrag van Genève;

Dat de nationaliteit en de herkomst van verzoeker in casu niet in twijfel getrokken zijn door de tegenpartij;

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat verzoeker al daden van foltering evenals onmenselijke en vernederende behandelingen in zijn land van herkomst ondergaan heeft, hetgeen niet door de tegenpartij betwijfeld wordt;

Dat de werkelijkheid en de actualiteit van de toestand in de Republiek Ingoesjelië voldoende zijn om het nog huidige bestaan van risico's van vervolgingen in hoofdte van verzoeker aan te tonen;

Dat er geen reden is om te denken dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdaden of handelingen bepaald bij afdeling F van artikel 1 van het Verdrag van Genève. die van dien aard zouden zijn om hem het voordeel van de internationale bescherming bepaald bij dat Verdrag te weigeren;

Dat het duidelijk blijkt dat de tegenpartij de toestand van mijn verzoeker niet juist heeft beoordeeld, zodat het op uw Raad neerkomt om de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker te erkennen;

3. Dat ten slotte, als uw rechtscollège zou overwegen dat verzoeker niet van de hoedanigheid van vluchteling mag genieten. er alle reden is hem ten minste de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen;

Dat bovenvermeld artikel immers bepaalt dat:

«De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen gebruik kan maken van artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert of in het geval van een staatloze, het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft een reëel risico zou lopen op ernstige schade bepaald bij «2 en die zich niet onder de bescherming van zijn land kan of wil stellen, voor zover hij niet onder de uitsluitinggronden bepaald bij artikel 55/4 valt»;

Dat foltering, doodstraf onmenselijke of vernederende behandeling of ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, onder andere, als ernstige schade worden beschouwd;

Dat de wet nog preciseert dat die ernstige schade veroorzaakt kan worden door de staat, partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of niet overheidsactoren, indien het kan worden aangetoond dat de staat of de partijen of organisaties die de staat beheersen, inbegrepen internationale organisaties, de voorziene bescherming tegen vervolging of ernstige schade niet kunnen of willen bieden;

Dat er daarover dient opgemerkt te worden dat de tegenpartij haar standpunt met uitlegt als ze beweert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming,

Dat, op grond van bovenvermelde elementen, het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker geen voorwerp van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij uitmaakte;”

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur opwerpt zonder aan te duiden over welk beginsel van behoorlijk bestuur hij het heeft. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163 900; RvS 8 januari 2007, nr.166 392). In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.3 Waar verzoeker de schending inroept van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, merkt de Raad op dat in artikel 5 van voormeld KB, wordt gesteld dat de bepalingen met betrekking tot de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal, waaronder artikel 17, §2, slechts van toepassing zijn in het kader van de behandeling van de dringende beroepen op basis van artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet en van de verdere onderzoeken op basis van artikel 63/3 van dezelfde wet. Door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de voormelde wet van 15 december 1980 werden onder meer de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven, waardoor artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 eveneens kwam te vervallen.

2.1.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.1.5 Waar verzoeker in eerste instantie verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet gedragen in overeenstemming met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.6 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.7 Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft. De verwijzing in zijn verzoekschrift naar het Verslag van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa waarin gesteld wordt dat arbitraire ontvoerde en vastgehouden personen verplicht worden documenten te tekenen waarbij zij in aanslagen betrokken werden is niet dienstig daar de verklaringen van verzoeker inzake het moeten ondertekenen van een document als ongeloofwaardig worden bestempeld en dat het motief van de commissaris-generaal dienaangaande zoals blijkt uit het gestelde onder punt 2.1.9 pertinent en draagkrachtig is.

2.1.8 Waar verzoeker meent dat de door de tegenpartij vastgestelde tegenstrijdigheden kleinigheden betreffen en van dien aard zijn om door het tijdsverloop uitgelegd te worden, wijst de Raad er op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

2.1.9 Verzoeker houdt voor dat het feit dat hij de naam niet precies heeft kunnen omschrijven van de betrokken persoon in het document dat hij onder dwang heeft moeten tekenen begrijpelijk is wegens de omstandigheden in casu. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd heeft waarom het weinig aannemelijk is dat verzoeker vaag en onzeker is over de naam van de persoon waartegen verzoeker zou moeten getuigen. Zo stelt de bestreden beslissing dienaangaande: "Tijdens uw tweede aanhouding moest u een document ondertekenen waarin u getuigde tegen een persoon die zou hebben deelgenomen aan beide aanslagen. Toen u om de naam van die persoon gevraagd werd, kon u deze niet met zekerheid geven. De voornaam wist u niet, over de familienaam kon u ook slechts weinig zekerheid bieden. U schreef 2 familienamen op: Chasjegulgov en Chamchoev (zie bijlage) en stelde dat het misschien één van die twee was, 'maar dat u zich kon vergissen, maar dat het in ieder geval iets met een H was' (CGVS p.14). Een dergelijke mate van vaagheid en onzekerheid over de naam van de persoon waartegen u zou moeten getuigen in verband met waarschijnlijk de twee meest ophefmakende incidenten uit de Kaukasus van de laatste 8 jaar is weinig aannemelijk. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de beide familienamen die u opgaf substantieel van elkaar verschillen." Door louter te poneren dat het begrijpelijk is dat hij de naam van de betrokken persoon in het document niet precies heeft kunnen omschrijven wegens de omstandigheden in casu weerlegt verzoeker de pertinente motivering van de bestreden beslissing – die steun vindt in de stukken van het administratief dossier (stuk 3, p.14) – niet. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij coherente en duidelijke verklaringen kan afleggen over de voornaamste gebeurtenissen die tot zijn vlucht geleid hebben zodat een loutere verwijzing naar de omstandigheden van de zaak niet kan volstaan om de motivering van de commissaris-generaal ter zake te weerleggen.

2.1.10 Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk uiteengezet heeft dat de reden waarom hij gewacht heeft alvorens te vluchten te vinden is in het feit dat hij en zijn echtgenote stappen moesten ondernemen om hun vertrek voor te bereiden en dat hij uitgelegd heeft dat hij stappen ondernomen heeft om de bakkerij van zijn vrouw te verkopen, dat hij ook uiteengezet heeft dat hij verborgen leefde in die tijd en dat de tegenpartij zeker weet dat een illegale reis naar België een zeker bedrag kost, bedrag dat verzoeker zelf moest verzamelen. Waar verzoeker vooreerst de verklaringen herhaalt die hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door louter zijn verklaringen te herhalen ontkracht verzoeker de pertinente motivering

van de bestreden beslissing niet, waar deze stelt dat: "Ten eerste werd er een gedragspatroon bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. U stelde voor uw leven te vrezen aangezien de ordediensten u viseren (CGVS p.6, 20). Ondanks deze ernstige vrees, besloot u toch een half jaar (na uw laatste arrestatie) te wachten alvorens uw land te ontvluchten zonder dat u hiervoor een afdoende reden kon geven. U gaf namelijk aan dat de bakkerij van uw vrouw nog verkocht diende te worden en u dit niet 'voor een appel en een ei' wilde doen (CGVS p.16). Het feit dat u uit materiële overwegingen uw vlucht uitstelde ondermijnt echter de vrees die u verklaarde te koesteren. Verder stelde u ondergedoken te hebben geleefd uit angst voor een nieuwe arrestatie - u was zelfs zo voorzichtig om uw sim kaart weg te gooien toen u in die periode naar huis belde (CGVS p. 3,15). Ondanks deze voorzorgsmaatregelen keerde u gedurende die periode één à twee keer per week terug naar uw huis en verbleef er dan anderhalf tot twee uur (CGVS p.15). In diezelfde periode nam uw vrouw ook het risico om voor u een officieel rijbewijs te bemachtigen. Uw vrouw stelde dat dit aangevraagd werd om uw identiteit bij een asielaanvraag te kunnen bewijzen (CGVS (K.Z.) p.3) wat echter evenmin afdoende is om het nemen van een dergelijk risico te verantwoorden. Een dergelijke mate van incoherent gedrag ten opzichte van de door u verklaarde vervolgingsvrees is weinig aannemelijk en geeft dan ook blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas." Daarnaast merkt de Raad op dat de stelling dat verweerder weet dat een illegale reis naar België geld kost, evenmin de voormelde motivering van de bestreden beslissing kan ontkrachten. Immers mag ervan uitgegaan worden dat iemand die echt vreest voor zijn leven en die geld nodig heeft om zijn reis te betalen zal trachten op een snelle manier aan geld te geraken en niet een half jaar zal talmen omdat hij de bakkerij van zijn vrouw naar eigen zeggen niet voor een appel en een ei wilde verkopen en bijgevolg omwille van materiële overwegingen zijn vlucht uitstelt. Dergelijk gedrag correspondeert niet met de houding die van een asielzoeker die werkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze mag verwacht worden.

2.1.11 Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij al daden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen in zijn land van herkomst ondergaan heeft en dat dit niet betwijfeld wordt door de tegenpartij. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker in deze stelling niet gevolgd kan worden. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld: "U verklaarde vervolging te vrezen in uw land van herkomst naar aanleiding van uw twee aanhoudingen in 2008, en stelde daarbij dat uw aanhouding van 1998 niet aan uw asielmotieven gelinkt is (CGVS p.7). Er werden echter vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken." Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aanhouding die in 1998 zou plaatsgehad hebben in zijn onderzoek naar de gegrondheid van het asielverhaal van verzoeker niet betreft nu verzoeker zelf verklaarde dat zijn asielmotieven hieraan niet gelinkt zijn. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen aangaande de aanhouding van 1998 voor waar heeft aangenomen. Voor het overige stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vervolgingsvrees niet aannemelijk maakt, gelet op de vaststellingen die uiteengezet worden in de verdere motivering van de bestreden beslissing. Het argument van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.1.12 Waar verzoeker opwerpt dat niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming merkt de Raad vooreerst op dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

2.1.13 De Raad wijst verzoeker er vervolgens op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een

internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). De Raad stelt vast dat hij met de algemene verwijzing naar de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten in Ingoesjetië en de verwijzing naar een verslag van internationale waarnemers niet aantoont dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de "Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 5 november 2009 (administratief dossier, stuk 1, nummer 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat er door de verzetstrijders vooral zeer gerichte acties worden uitgevoerd tegen militairen en vertegenwoordigers van de autoriteiten en dat door de autoriteiten geen grootschalige speciale operaties werden uitgevoerd waarbij willekeurig wordt gedood of mishandeld doch de autoriteiten meer gerichte methodes gebruiken en personen viseren vanuit een welbepaald motief. Bijgevolg is de situatie in Ingoesjetië niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.1.13 Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER